

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Ο Σέρλοκ Χολμς έγειρε μπροστά στο κάθισμά του συνεπαρμένος, καθώς ο νεαρός άνδρας επί σκηνής έφερε το βιολί στον ώμο του, το στερέωσε με το πιγούνι κι έπειτα σήκωσε το δοξάρι μέχρι το σημείο που αιωρούνταν πάνω από τις χορδές. Το τρεμουλιαστό φως από τις λάμπες υγραερίου κατά μήκος της σκηνής έκανε τις σκιές πάνω στο πρόσωπο του βιολιστή να χορεύουν, δίνοντας την εντύπωση πως άλλαζε εκατοντάδες εκφράσεις από τη μια στιγμή στην άλλη.

Το κοινό έμοιαζε να κρατάει την ανάσα του. Για μια παρατεταμένη στιγμή, στο θέατρο επικράτησε τέτοια σιωπή, που ακόμα κι ένα μαντίλι να έπεφτε στο έδαφος ήταν βέβαιο πως θα ακουγόταν. Έπειτα ο βιολιστής άρχισε να παίζει.

Η πρώτη νότα έμοιαζε να αναδύεται από το πουθενά και να γεμίζει σταδιακά την αίθουσα. Ο Σέρλοκ ήταν διατεθειμένος να θυσιάσει έναν ολόκληρο χρόνο από τη ζωή του προκειμένου να καταφέρει να βγάλει μια τέτοια νότα

– τόσο καθαρή και εξαίσια ήταν. Του φαινόταν σχεδόν αδιανόητο το πώς ένα αντικείμενο από ξύλο και έντερο ζώου στα χέρια ενός ατελούς ανθρώπινου πλάσματος μπορούσε να πλησιάζει τόσο πολύ στην τελειότητα.

«Το βιολί που παίζει είναι Στραντιβάριους» του ψιθύρισε από το διπλανό κάθισμα ο Ρούφους Στόουν, όμως ο Σέρλοκ ήταν τόσο προσηλωμένος στον νεαρό επί σκηνής, που σχεδόν δεν άκουσε τι του είπε ο φίλος και δάσκαλός του. Είχε εστιάσει την προσοχή του στη μουσική, στη διαδοχή από νότες και συγχορδίες, που αναδύονταν από τη μικρή σκηνή σαν να ήταν κάτι καθ' όλα συμπαγές, ενώ το θέατρο και το κοινό είχαν μετατραπεί σε κάτι άυλο. Ο Σέρλοκ δεν είχε φανταστεί ποτέ πως ήταν δυνατόν να παίζει κανείς βιολί τόσο όμορφα.

Το μόνο που έκανε για τα επόμενα σαράντα πέντε λεπτά ήταν να ακούει με κομμένη την ανάσα, αγνοώντας οτιδήποτε άλλο γύρω του, καθώς ο βιολιστής έπαιζε το ένα κομμάτι μετά το άλλο. Ένα δύο τα αναγνώρισε από τις ασκήσεις του –μερικοί ισπανικοί χοροί και κάποιες γνωστές μελωδίες από όπερες–, όμως τα περισσότερα του ήταν άγνωστα. Ο νεαρός άνδρας τα εκτελούσε με τόση άνεση, που ο Σέρλοκ υπέθεσε πως μπορεί να ήταν δικές του συνθέσεις. Μερικά ήταν εξωφρενικά δύσκολα όσο και όμορφα κι απαιτούσαν από τον βιολιστή να κινεί τόσο γρήγορα τα δάχτυλά του πάνω στον λαιμό του βιολιού, που φαίνονταν σαν μια θολούρα.

Κάποια στιγμή αντιλήφθηκε πως ο αδελφός του, ο Μάικ-

ροφτ, που καθόταν στα αριστερά, άλλαζε διαρκώς θέση στο επενδυμένο με βελούδο κάθισμά του. Ήταν πολύ μικρό για τον αξιοσημείωτο όγκο του, με αποτέλεσμα οι αγκώνες του να πιέζουν το μπράτσο του Σέρλοκ και του άνδρα στα αριστερά του Μάικροφτ. Ο Σέρλοκ τον άκουγε πότε πότε να ξεφυσάει, σαν να προσπαθούσε ασυναίσθητα να δείξει στους πάντες γύρω του ότι δυσφορούσε και θα ήθελε να βρισκόταν κάπου αλλού. Θα μπορούσε βέβαια κάλλιστα να το έκανε επίτηδες. Ίσως ο Μάικροφτ να γνώριζε ακριβώς τι είδους μήνυμα έστελνε στους ανθρώπους γύρω του –οι οποίοι προοδευτικά ενοχλούνταν όλο και περισσότερο– κι απλά να μην τον ένοιαζε.

Έπειτα από μια ομοβροντία από ιδιαίτερα δύσκολες νότες, τις οποίες ο βιολιστής εκτόξευσε με χαρακτηριστική ευκολία, το πρώτο μισό του κονσέρτου ολοκληρώθηκε. Ο μουσικός υποκλίθηκε, το κοινό τον χειροκρότησε κατενθουσιασμένο κι ύστερα κατέβηκε η αυλαία.

«Δόξα τω Θεώ» μουρμούρισε ο Μάικροφτ. «Είχα αρχίσει να πιστεύω πως πέθανα και πήγα στην κόλαση. Ποιος είπε ότι είναι αυτός ο νεαρός βιολιτζής;»

Ο Σέρλοκ λοξοκοίταξε τον Ρούφους Στόουν, που είχε μια έκφραση μεταξύ ευθυμίας και αγανάκτησης. «Ονομάζεται Πάμπλο Σαρασάτε¹» είπε ο Στόουν συγκρατημένα.

1 Φημισμένος Ισπανός συνθέτης και βιολιστής του 19ου αιώνα (10 Μαρτίου 1844 – 20 Σεπτεμβρίου 1908). Τον Σαρασάτε είχε χρησιμοποιήσει και ο ίδιος ο Άρθουρ Κόναν Ντόιλ στην ιστορία «Η Οργάνωση των Κοκκινομάλληδων».

«Είναι Ισπανός και σε ηλικία είκοσι έξι ετών είναι πιθανόν ο πιο σπουδαίος βιολιστής από την εποχή του Νικολό Παγκανίνι».

«Μπα!» είπε ξεφυσώντας ο Μάικροφτ. «Θα προτιμούσα μια ορχήστρα πνευστών στο πάρκο. Η μουσική τους θα ακουγόταν πολύ πιο μελωδική στα αυτιά μου».

«Κι οι ξαπλωτές πολυθρόνες του πάρκου θα ήταν πολύ πιο βολικές για...» Ο Στόουν κόμπιασε. Ο Σέρλοκ τον καταλάβαινε. Ο Μάικροφτ ήταν κατά μία έννοια ο εργοδότης του. «...Τη φυσική στάση του σώματός σας» συνέχισε διπλωματικά.

«Έχω ανάγκη από ένα μεγάλο ποτήρι ξηρό τσέρι» είπε ο Μάικροφτ σαν να μην είχε ακούσει καθόλου τον Στόουν. «Πιστεύετε πως θα έχουμε χρόνο να επισκεφτούμε το μπαρ σε αυτό το ευχάριστο διάλειμμα από τους λαρυγγισμούς γάτας;»

Ο Στόουν μόρφασε κι άνοιξε το στόμα του για να ξεστομίσει κάτι, όμως ο Σέρλοκ τον πρόλαβε. «Θαρρώ πως είναι μια καλή ιδέα» είπε.

Καθώς έκαναν ελιγμούς ανάμεσα στα καθίσματα για να βγουν στον διάδρομο, ο Στόουν έπιασε τον Σέρλοκ από τον αγκώνα. «Ο αδελφός σου θα με πεθάνει» είπε «κι αν δεν το καταφέρει με τις επικίνδυνες μυστικές αποστολές που μου αναθέτει, θα με σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια για τη γροθιά που ετοιμάζομαι να του ρίξω στη μούρη. Δεν αντέχω άλλο τα προσβλητικά του σχόλια γι' αυτή τη μουσική».

«Πραγματικά δεν ξέρω γιατί επέμεινε να έρθει μαζί μας» είπε ο Σέρλοκ. «Δε θα έλεγε κανείς ότι απολαμβάνει τέτοιου είδους εξόδους».

«Μου είπε πως ήθελε να μιλήσει και στους δυο μας κάπου πιο άνετα και πιο ανεπίσημα από το γραφείο του ή τη Λέσχη Διογένους».

«Ακόμα κι έτσι όμως...» Ο Σέρλοκ σάρωσε με το βλέμμα του την αίθουσα. «...Κάτι θα υπήρχε που να βρίσκεται πιο κοντά στα γούστα του από ό,τι το συγκεκριμένο μέρος».

Ο Στόουν έκανε μια γκριμάτσα. «Πιθανόν να μου ξέφυγε πως θα σε έφερνα στο θέατρο, δίχως όμως να δώσω λεπτομέρειες σχετικά με το τι θα παρακολουθούσαμε. Τώρα που το σκέφτομαι, μπορεί ο αδελφός σου να πίστευε πως θα πηγαίναμε σε θεατρική παράσταση κι όχι σε κονσέρτο βιολιού».

«Η αλήθεια είναι πως τρέφει μια αγάπη για το μελόδραμα» συμφώνησε ο Σέρλοκ. «Κάποτε μου είπε πως έμαθε όλα όσα του ήταν αναγκαία για τη σκανδιναβική πολιτική από τον *Άμλετ* του Σαίξπηρ».

Είχαν φτάσει πλέον στον διάδρομο κι άρχισαν να κατευθύνονται προς το μπαρ. «Εσύ τι γνώμη έχεις για το κονσέρτο;» ρώτησε ο Στόουν.

«Είναι εκπληκτικό». Ο Σέρλοκ κοντοστάθηκε για μια στιγμή, ανακαλώντας στο μυαλό του τα συναισθήματα που είχε νιώσει καθώς άκουγε τον βιολιστή να παίζει. «Η τεχνική του είναι άψογη».

«Θα γίνει σύντομα διάσημος» σχολίασε ο Στόουν. «Να

χαίρεσαι που πρόλαβες και τον είδες όσο είναι ακόμη στην αρχή της καριέρας του».

Έφτασαν στο μπαρ. Ο Μάικροφτ άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος σαν ιστιοφόρο που σκίζει την ταραγμένη θάλασσα. Μέσα σε λίγα λεπτά είχαν βολευτεί σε ένα τραπέζι μπροστά στην κυρτή τζαμαρία του θεάτρου κι έπιναν αργά τα ποτά τους.

Ο Μάικροφτ ήπιε μια γουλιά από το τσέρι του και μόρφασε. «Αν αυτό είναι ξηρό» είπε «άλλο τόσο κι ο Τάμεσης είναι μια άνυδρη, γεμάτη σκόνη έρημος». Κούνησε δύσθυμα το κεφάλι του. «Αυτό συμβαίνει όταν εγκαταλείπει κανείς τις ανέσεις του γραφείου, της λέσχης και του διαμερίσματός του – ο κόσμος γίνεται απρόβλεπτος». Έριξε ένα βλέμμα στον Σέρλοκ και στον Στόουν. «Θαρρώ πως δε θα σας ακολουθήσω στο δεύτερο μέρος του κονσέρτου. Αμφιβάλλω πως θα γίνει είτε η μουσική πιο ανεκτή είτε το κάθισμά μου πιο άνετο. Θα ήθελα ωστόσο κάτι να πω πριν φύγω». Έστρεψε όλη του την προσοχή στον Σέρλοκ και συνέχισε: «Τον τελευταίο μήνα, από τότε που επιστρέψαμε από την Ιρλανδία, διαμένεις στο Λονδίνο και είναι πλέον καιρός να πάρουμε κάποια απόφαση για το μέλλον σου. Το κόστος της σίτισής σου και της παραμονής σου στο ξενοδοχείο είναι μικρό, τηρουμένων των αναλογιών, όχι όμως αμελητέο. Ωστόσο, δεδομένου του θανάτου του θείου Σέρινφορντ, δε βλέπω πώς θα μπορούσες να επιστρέψεις στο Φάρναμ».

«Δε θα μπορούσα να... επιστρέψω στο σπίτι μας;» ρώτησε σιγανά ο Σέρλοκ.

«Η κατάσταση εκεί δεν έχει αλλάξει». Το πρόσωπο του Μάικροφτ πήρε μια βαριά έκφραση. «Ο πατέρας μας βρίσκεται ακόμη στην Ινδία με τον Βρετανικό Στρατό και η μητέρα μας είναι ακόμη κατάκοιτη και πολύ αδύναμη για να κινηθεί. Το μοναδικό πράγμα που τρώει είναι μια φέτα φρυγανισμένο ψωμί και το μοναδικό πράγμα που πίνει είναι γουλιές από μαύρο τσάι. Φοβάμαι για το μέλλον της υγείας της».

«Και... η αδελφή μας;»

Ο Μάικροφτ κούνησε το κεφάλι του. «Πληροφορούμαι πως, απουσία της γονεϊκής καθοδήγησης, έχει υποκύψει στα θέληγτρα ενός ιδιαίτερα ανάρμοστου θαυμαστή. Προσπάθησα να της μιλήσω γι' αυτό, όμως δεν έχει την παραμικρή διάθεση να ακούσει τη φωνή της λογικής. Όχι, πολύ φοβούμαι πως ούτε το πατρικό αρχοντικό είναι κατάλληλο για τη διαμονή σου».

«Τότε τι μένει;» ρώτησε ο Ρούφους Στόουν.

«Θα μπορούσες να μου βρεις ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο» παρατήρησε ο Σέρλοκ. «Έχω συνηθίσει πια εδώ και την πόλη τη λατρεύω».

«Είσαι δεκαπέντε ετών» τουθύμισε ο Μάικροφτ. «Δεν έχω σκοπό να σε αφήσω να μένεις μόνος σε μια τόσο ζοφερή κι επικίνδυνη μητρόπολη».

«Στην πραγματικότητα είμαι δεκαέξι» τον διόρθωσε ο Σέρλοκ «κι έχω πια συνηθίσει όχι μόνο να επιβιώνω, αλλά και να χρησιμοποιώ γόνιμα τον χρόνο μου όταν είμαι μόνος. Δεν έχω ανάγκη να με προσέχει κάποιος».

«Έτσι πιστεύεις;» Ο Μάικροφτ έριξε στον Σέρλοκ μια παρατεταμένη ματιά, ξεκινώντας από τις μύτες των παπουτσιών του και καταλήγοντας στην κορυφή του κεφαλιού του. «Βλέπω πως εξακολουθείς να συναναστρέφεσαι με αυτό τον ανυπόληπτο φίλο σου που τριγυρνάει με το βαρκάκι του στα κανάλια –τον Μάθιου Άρνατ–, ο οποίος μάλιστα φαίνεται πως έχει μετακινήσει την πλωτή του κατοικία στο Κάμντεν Λοκ. Βλέπω επίσης πως οι δυο σας έχετε επισκεφτεί αρκετές υπαίθριες αγορές στο Λονδίνο, καθώς κι ότι έχετε ταξιδέψει επανειλημμένα στα νερά του Τάμεση. Στη διάρκεια αυτών των δραστηριοτήτων έχετε μπλέξει σε...» –έκανε μια σύντομη παύση κι έστρεψε το βλέμμα του στα χέρια του Σέρλοκ– «...πέντε διαφορετικούς καβγάδες κι έχετε διαφύγει από τις στέγες των σπιτιών σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις. Επίσης η αστυνομία σάς έχει σταματήσει και σας έχει ανακρίνει οκτώ φορές. Αυτό εννοείς όταν λες πως “χρησιμοποιείς γόνιμα τον χρόνο σου”;».

Ο Σέρλοκ άνοιξε το στόμα του για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, όμως πρόλαβε και μίλησε πρώτος ο Στόουν. «Τα συμπεράνατε όλα αυτά απλά και μόνο κοιτάζοντας τα ρούχα, τα παπούτσια, το πρόσωπο και τα χέρια του αδελφού σας;» ρώτησε. «Κύριε Χολμς, δεν είναι η πρώτη φορά που μένω κατάπληκτος από την ικανότητά σας να βγάξετε τέτοια συμπεράσματα, όμως αυτή τη φορά φαντάζει σχεδόν απίστευτο».

Ο Μάικροφτ κορδώθηκε σαν μεγάλη γάτα που της χαϊδεύουν τη ράχη. Ο Σέρλοκ δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

«Τα ξέρει όλα αυτά διότι έχει βάλει τους πράκτορές του να με παρακολουθούν και να του δίνουν αναφορά ημερησίως».

Ο Μάικροφτ σούφρωσε ενοχλημένος τα χείλη του.

«Αλήθεια λέει;» ρώτησε απογοητευμένος ο Στόουν.

«Ο νεαρός Σέρλοκ έχει αποκτήσει τη συνήθεια να βρίσκεται μπλεγμένος» μούγκρισε ο Μάικροφτ «και εν τη απουσία του πατέρα μας είναι δική μου ευθύνη να φτάσει στα εικοστά πρώτα του γενέθλια σώματι και πνεύματι υγιής».

«Νόμιζα πως ήταν δική μου ευθύνη να τον προσέχω» μουρμούρισε ο Στόουν, στρέφοντας το κεφάλι του στην τζαμαρία και κοιτάζοντας το πλήθος που περνούσε έξω από το θέατρο.

«Σου είχα αναθέσει άλλα καθήκοντα» του θύμισε ο Μάικροφτ με έναν διόλου απολογητικό τόνο στη φωνή «κι άλλωστε ο Σέρλοκ θα σε αναγνώριζε. Η ικανότητά του να διακρίνει τις μεταμφιέσεις έχει βελτιωθεί σημαντικά τα τελευταία δύο χρόνια». Έριξε μια ματιά στον Σέρλοκ κι ανασήκωσε το ένα του φρύδι. «Ομολογώ πως νιώθω ένα μείγμα ευθυμίας, ικανοποίησης κι εκνευρισμού για το γεγονός πως εντόπισες τους άνδρες που σε παρακολουθούσαν».

Ο Σέρλοκ χαμογέλασε στον αδελφό του. «Δεν τους εντόπισα απλά... Βρήκα στο ξενοδοχείο έναν υπάλληλο που είχε πάνω κάτω το μέγεθος και την κοψιά μου, του έδωσα το παλτό μου κι ένα σελίνι και τον έβαλα να περιπλανιέται στο Λονδίνο αντί για εμένα. Οι άνθρωποί σου ούτε που αντιλήφθηκαν την αλλαγή».

«Απατάσαι» του είπε ευθέως ο Μάικροφτ. «Σας ακολούθησαν και τους δύο. Εκείνος πήγε στο θέατρο κι εσύ στο Βρετανικό Μουσείο».

«Ὡστε έτσι» είπε απογοητευμένος ο Σέρλοκ.

«Πρέπει επίσης να εξετάσουμε το ζήτημα της περαιτέρω εκπαίδευσής σου» είπε ο Μάικροφτ, σαν να μην είχαν παρεκκλίνει ποτέ από την αρχική τους συζήτηση. «Σε πήρα από το Σχολείο Αρρένων Ντίπντεν πριν προλάβεις να δώσεις εξετάσεις κι έκτοτε οι εμπειρίες σου από τη μία σου έχουν διδάξει πολλά για το πώς λειτουργεί ο κόσμος, καθώς και για το πώς να επιβιώνεις σε διαπληκτισμούς και να σκαρφαλώνεις σε στέγες, από την άλλη όμως σε έχουν αφήσει σε δραματικά μειονεκτική θέση σε αντικείμενα όπως τα λατινικά, τα αρχαία ελληνικά, οι φυσικές επιστήμες και η ευρύτερη αγγλική λογοτεχνία».

«Δε βλέπω σε τι χρησιμεύει το να μαθαίνω νεκρές γλώσσες ή να διαβάζω παλιά βιβλία» μουρμούρισε ο Σέρλοκ.

«Εσύ μπορεί να τα θεωρείς άχρηστα» του ανταπάντησε ο Μάικροφτ «όχι όμως και ο υπόλοιπος κόσμος – τουλάχιστον, οι άνθρωποι που έχουν σημασία. Προκειμένου να εξασφαλίσεις μια καλώς αμειβόμενη θέση στη δημόσια διοίκηση ή σε κάποια από τις μεγάλες τράπεζες, θα πρέπει να μάθεις πολλά πράγματα που πιθανώς να φαντάζουν άχρηστα στα μάτια σου. Η δική μου δουλειά είναι να φροντίσω να τα μάθεις».

«Κοινώς, θα με ξαναστείλεις στο σχολείο» είπε ο Σέρλοκ κι ένιωσε την καρδιά του να βουλιάζει. Ήταν η στιγμή που

έτρεμε εδώ και καιρό. Τα τελευταία δύο χρόνια είχε ζήσει μια ζωή ενδιαφέρουσα, συναρπαστική, ακόμα κι επικίνδυνη. Είχε ταξιδέψει σε ξένες χώρες κι είχε βιώσει πράγματα που τα πίστευε μόνο επειδή τα είδε με τα ίδια του τα μάτια. Είχε βρεθεί ξαφνικά ολομόναχος κι είχε επιβιώσει με τα δικά του μέσα. Δεν μπορούσε να επιστρέψει στο σχολείο και να κάνει πειθήνια ό,τι του έλεγαν οι δάσκαλοι – όχι πια. Ήταν ένας τελείως διαφορετικός άνθρωπος από το αγόρι που είχε αφήσει το Σχολείο Ντίπντεν πριν από δύο χρόνια για τις καλοκαιρινές διακοπές – με τις αποσκευές του τακτοποιημένες προσεκτικά και φορώντας ακόμη τη σχολική στολή.

Προς μεγάλη του έκπληξη, ο Μάικροφτ είπε: «Όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν σαν να στρέψαμε το βλέμμα μας στο παρελθόν, αντί στο μέλλον – κι αυτό θα ήταν πολύ μεγάλο λάθος. Όχι, πιστεύω πως το μέλλον σου βρίσκεται σε κάποιιο από τα μεγάλα πανεπιστήμια, οπότε αυτό που προτείνω είναι να μετακομίσεις προς το παρόν είτε στο Κέμπριτζ είτε στην Οξφόρδη. Εκεί, ένας έμπειρος προγυμναστής θα σου κάνει ιδιαίτερα μαθήματα πάνω στα απαραίτητα αντικείμενα, με την προοπτική να μπεις σε ένα από τα δύο αυτά πανεπιστήμια μετά από δύο χρόνια».

«Το Κέμπριτζ είναι πιο κοντά στο πατρικό μας, οπότε θα βρίσκομαι σε μικρή απόσταση όταν επιστρέψει ο πατέρας» είπε ο Σέρλοκ νιώθοντας να του φεύγει ένα μικρό βάρος. Ίσως να μην ήταν τελικά τόσο άσχημα.

«Στην Οξφόρδη έχω γνωριμίες» συνέχισε ο Μάικροφτ

«οπότε η πρότασή μου είναι να πας εκεί. Θα θυμάσαι, λογικά, πως πριν από μερικά χρόνια φοιτούσα στην Οξφόρδη κι εγώ ο ίδιος. Δεν ήταν ευχάριστη περίοδος της ζωής μου, είμαι όμως ευγνώμων για την παιδεία που έλαβα, καθώς και για τους φίλους που απέκτησα. Συγκεκριμένα, ένας από αυτούς τους φίλους ήταν ένας άνδρας ονόματι Τσαρλς Λούτουιτζ Ντόττσον, ο οποίος είναι τώρα καθηγητής μαθηματικών στην Οξφόρδη, με ειδίκευσε στο πεδίο της λογικής. Εγώ θα σου εξασφαλίσω τη διαμονή στην πόλη κι εκείνος θα σε διδάσκει μία ώρα την ημέρα, όποτε έχει ελεύθερο χρόνο από τις διαλέξεις και δεν τυχαίνει να είναι απορροφημένος από κάποια αλλόκοτη ασχολία του. Υπήρχε επίσης ένας αστυνομικός ονόματι Ουέστον, με τον οποίο είχαμε κάνει πολλές ενδιαφέρουσες συζητήσεις».

Εξετάζοντας εν τάχει την πρόταση του Μάικροφτ –δηλαδή μάλλον τετελεσμένο γεγονός παρά πρόταση, σκέφτηκε ο Σέρλοκ– βρήκε πως υπήρχαν πολλά ενδιαφέροντα σημεία. Πρώτα από όλα, ένας καθηγητής λογικής φάνταζε συναρπαστικός – το μυαλό του Σέρλοκ λειτουργούσε σχεδόν πάντοτε με βάση τη λογική κι έβρισκε μάλλον αλλόκοτη την πίστη των ανθρώπων στην τύχη, τη δεισιδαιμονία ή τη θρησκεία. Ο φίλος και πρώην δάσκαλός του, ο Αμάιους Κρόου, είχε διδάξει και πάντοτε ενθάρρυνε τον Σέρλοκ να χρησιμοποιεί λογικούς συλλογισμούς. Σκέφτηκε πως πιθανώς να του άρεσε μια συστηματική μελέτη της λογικής.

«Τι είδους αλλόκοτες ασχολίες έχει αυτός ο Τσαρλς Λούτουιτς Ντόττσον;» ρώτησε.

«Καταρχήν, δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτό το εξεζητημένο αντικείμενο που λέγεται φωτογραφία. Το έχεις υπόψη σου;»

Ο Σέρλοκ έσμιξε τα φρύδια του προσπαθώντας να θυμηθεί κάτι που είχε διαβάσει ή ακούσει σχετικά. «Είναι κάποιο είδος καταγραφής των λεπτομερειών μιας σκηνής, όχι με μολύβι ή με χρώματα, αλλά με τη βοήθεια του φωτός που πέφτει πάνω σε μια χημικά επεξεργασμένη γυάλινη πλάκα, όπου αποτυπώνεται η εικόνα απευθείας. Σωστά;» είπε.

«Πράγματι. Τα χημικά έχουν σχέση με κάποιο νιτρικό άλας αργύρου, το οποίο αλλάζει χρώμα όταν πέφτει πάνω του το φως – ή τουλάχιστον έτσι έχω καταλάβει. Νιώθω διχασμένος σχετικά με τη φωτογραφία. Από τη μία, το τελικό αποτέλεσμα δεν είναι εξίσου όμορφο με έναν πίνακα ζωγραφικής και τα πάντα αποτυπώνονται σε τόνους του γκρι. Από την άλλη, αποτυπώνει αυτό που βρίσκεται πραγματικά εκεί, παρά αυτό που ο καλλιτέχνης πιστεύει, ελπίζει ή θέλει να πιστέψουμε πως βρίσκεται εκεί. Είτε είναι μια περαστική μόδα είτε θα υποσκελίσει την αποτύπωση πορτρέτων και τοπίων σε πίνακες, συμβάλλοντας ταυτόχρονα σημαντικά στην καταπολέμηση του εγκλήματος – δε γνωρίζω τι από τα δύο ακόμη. Ήταν κάτι που συνηθίζαμε να συζητάμε με εκείνο τον γνωστό μου αστυνομικό».

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΜΑΚΑΒΡΙΕΣ ΚΛΟΠΕΣ ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΕΝΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Ο νεαρός Σέρλοκ Χολμς βρίσκεται στην Οξφόρδη, προκειμένου να καλύψει τα εκπαιδευτικά κενά που άφησαν τα ταξίδια του. Ωστόσο, η προσοχή του διασπάται συνεχώς από τις φήμες σχετικά με κλεμμένα μέλη πτωμάτων. Αποφασίζει λοιπόν ν' ανακαλύψει τον δράστη και να κατανοήσει το κίνητρό του. Για μία ακόμα φορά οι έρευνες τον οδηγούν σε επικίνδυνες καταστάσεις, καθώς βρίσκεται μπλεγμένος στην καρδιά ενός μυστηρίου που σχετίζεται με ένα κινούμενο σπίτι.

Το **7ο βιβλίο** μιας συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-618-03-0006-2

9 786180 300062

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80006